

MARIA HÖCK

JULIANA KRALIK

De liefste
EENHOORN
van het bos

DELTA S

In een toverbos ver, heel ver hiervandaan werd op een mooie dag in de herfst een kleine eenhoorn geboren.

Hij was vrolijk als een kleurrijk herfstblad, temperamentvol als de najaarswind en gezellig als een avond bij een knisperend kampvuur.

Omdat hij geboren was tussen de eikenbomen (en heel klein en schattig was), noemden zijn ouders hem *Dopje*.

Dopje was dol op de winter en de dikke laag sneeuw
die het hele toverbos bedekte.

Hij hield van de lente, toen de zon en de regen
weer levendige kleuren toverden in het bos.

Hij hield van de zomer, toen hij voor het eerst
een zoete, nachtblauwe braam proefde.

En toch kon Dopje nauwelijks wachten tot het eindelijk
weer herfst werd. Want op hun eerste verjaardag
krijgen eenhoornkindjes hun toverkracht.

Geen enkele toverkracht was hetzelfde,
dus iedereen was uniek.

Fransje kon bijvoorbeeld
onzichtbaar worden.

(Nou ja, bijna dan.)

‘Hi hi,
wie kan
mij zien?’

Op Antons rug groeiden vleugels die steeds
groter werden en op zijn eerste verjaardag...
kon hij ineens vliegen!

‘Wiiiii...
IK Vlieg!’

Geen enkele eenhoorn kon zo snel van
een regenboogglijbaan glijden als Roos.

‘Omdat mijn vacht
zo glad en zacht
is!’

'Fonkelstof'

'Nachtzwart'

'Bramen-
blauw'

'Loepzuiver'

Finn kende de mooiste
woorden.

En Noortje?
Kijk zelf maar!

'Ik kan met
mijn tong **BIJ**
MIJN HOORN!

Matilde kon van kilometers ver
ruiken waar de zoetste bramen
groeiden.

'Daarvoor moet ik een
beetje fonkelstof opsn...
vi... hui... **HATSJOE!**

En Max was een slaapkampioen. Hij kon overal
en op elk moment van de dag slapen.